

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874830048/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

han strøg Asken af sin Cigar, at han skulde lade nogle af sine Skabninger blive fordømte til evig Pinsel.

En anden Sognepræst, der var Licentiat (theologiae), sagde let henkastende:

— Ja, det Spørgsmaal om *ἀποκατάστασις τῶν ἀδελφῶν*, er et særdeles vanskeligt dialektisk Problem og . . .

— Jeg benægter aldeles den Lære, raabte Kapellænen og skyllede en vældig Slurk Kaffe ned i sin store Mund, der staaar jo skrevet med klare, tydelige, uomtvistelige Ord, at deres Orm ikke dør, og at deres Lid aldrig skal udslukkes. Tro De mig, Hr. Pastor, de Mennesker, der ikke har troet i dette Liv, vil i det andet blive evig straffede og det skrækkelig, forfærdelig.

En Pavse opstod. Da led hende fra Vinduet halv højt med en vis langsom Betænkelse og i dyb Bastone:

— Hm, hvad Fanden vil de egentlig gøre en?

Virkningen var uimodstaaelig. Stuen rungede af en skraldende Latter; selv den gamle Sognepræst og et Par gemytlige Kolleger stemte i med. Den unge Præst, som havde kedet sig ved den for hende uvante Diskussion, lo, saa Taarerne randt hende ned ad Kinderne. Men den, der havde sagt Replikken, halvt for sig selv efter at have fulgt Samtalens Gang, blev ganske undselig; først da han mødte Fru Staals ellers alvorlige Ansigt aldeles opløst i Latter, lo han selv med, saa han overdøvede alle de andre. Kun Licentiaten saa' betænkelig og Kapellænen fornærmet ud.

Den, der mod sin Vilje var kommen til at repræsentere den rationalistiske Protest, var Gustav Povlsen, Avlsforvalteren paa Herregaarden, en stor og køn fem og tyveaarig Mand, der i det Par Aar, han havde været i sin Tjeneste, havde vundet Ry for særdeles Dygtighed som Landmand, Jæger, Rytter, kort som Mester i alskens Sport. Mangt et ungt Pige hjerte i Forpagter-, Præste- og borgerlige Proprietærfamilier havde banket for ham, hvad enten hans stærke og smidige Skikkelse fløj gennem en Balsal, eller han tumlede sin Hest paa Vejene som Alexander sin Bukfalos. Hans noget butte Væsen og halv militæragtige kommanderende Tone, som Folk i hans Stilling, der daglig giver Ordre til det talrige Tyende, som hører til en Herregaardsavling, let tilegner sig, udøvede ogsaa en imponerende Virkning, men selv syntes han skudfast mod erotiske Projektiler. Dansen syntes for ham kun at være en Motion, og i Konversationen med unge Damer vedligeholdte han sin tørre, overlegne Tone. Da han første Gang traf Cecilie Staal i et Selskab, blev hun imidlertid straks Gen-